

dosarul nr.2ra-2038/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (C. Guzun)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (N. Budăi, I. Muruianu, A. Minciuna)

ÎNCHEIERE

05 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Tamara Chișca-Doneva
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului declarat de Drangoi Vasile,
în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Drangoi Vasile
împotriva Tatianei Orlova cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate,
împotriva deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins
apelul declarat de Drangoi Vasile și s-a menținut hotărârea din 17 octombrie 2017 a
Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă:

La 04 august 2016, Drangoi Vasile a depus cerere de chemare în judecată împotriva
Tatianei Orlova, prin care a solicitat recunoașterea dreptului de proprietate asupra 1/2
cotă-parte deținută de către Orlova Tatiana, cu drept de proprietate asupra apartamentului
XXXXXși locului de parcare auto înregistrat sub nr. cadastral XXXXXÎn susținerea
cererii a indicat că împreună cu pârâta, sunt coproprietari ai bunurilor imobile
menționate, fapt confirmat prin extrasul din Registrul bunurilor imobile.

A notat că, începând cu luna septembrie anul 2011, au convenit cu pârâta ca pe
parcursul următorilor trei ani, să-i achite suma de 35 000 de dolari în contul a 1/2 cotă-
parte deținută de aceasta, cu drept de proprietate asupra bunurilor imobile menționate.

Astfel, pe parcursul anilor 2011-2013, reclamantul a transferat prin virament,
sumele de 28 782 de dolari și 3 249 de euro pe contul bancar al pârâtei, fapt confirmat
prin ordinele de încasare a numerarului.

Însă, după primirea sumelor bănești, Orlova Tatiana refuză de a se prezenta la notar
pentru autentificarea tranzacției de vânzare-cumpărare, asupra căreia au convenit.

Prin urmare, în data de 15 iunie 2015, reclamantul a expediat pârâtei o somație prin
care a solicitat legalizarea tranzacției de vânzare-cumpărare la notar, însă fără careva
rezultate.

În opinia reclamantului, pârâta prin acțiunile sale, îi lezează grav dreptul de
cumpărător de bună-credință, și anume de a beneficia de obiectul contractului de
vânzare-cumpărare, fiind lezat astfel și dreptul de proprietate al său, asupra bunurilor
imobile menționate.

În drept, și-a întemeiat acțiunea pe prevederile art.195, 199, 200, 213, 679, 753 din Codul civil, art. 5,8, 166, 167 din Codul de procedură civilă și a solicitat, recunoașterea dreptului de proprietate asupra 1/2 cotă-parte deținută de către Orlova Tatiana, cu drept de proprietate asupra apartamentului nrXXXXXși locului de parcare auto înregistrat sub nr. cadastral XXXXX

Prin hotărârea din 17 octombrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea de chemare în judecată depusă de Drangoi Vasile s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia din 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău s-a respins apelul declarat de Drangoi Vasile și s-a menținut hotărârea din 17 octombrie 2017 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani.

În consolidarea soluțiilor sale, instanțele de judecată s-au călăuzit de prevederile art. 212, 214, 290, 315, 316, 321 din Codul civil și au reținut că la materialele cauzei lipsește un contract de vânzare-cumpărare a bunurilor imobile, asupra cărora Drangoi Vasile își pretinde dreptul de proprietate, încheiat în formă scrisă. Or, potrivit art. 213 alin. (1) din Cod civil, nerespectarea formei autentice atrage nulitatea actului juridic.

Totodată, instanțele de judecată au conchis că, copiile ordinelor de încasare a numerarului, prin care Drangoi Vasile a transferat prin virament pe contul bancar al Tatiane Orlova mijloace financiare, nu probează încheierea unui contract de vânzare-cumpărare a bunurilor imobile.

Argumentele reclamantului-apelantului precum că a achitat serviciile comunale în vederea întreținerii apartamentului aflat în litiu, din motiv că intimata se află înafara țării, instanța de apel, le-a considerat declarative, deoarece la materialele cauzei nu se regăsește vreo factură de plată în acest sens, mai mult decât atât, potrivit răspunsului prezentat de Poliția de Frontieră din 29 mai 2017, se atestă că intimata în perioada 01 ianuarie 2014 – 18 mai 2017, nu a traversat frontiera.

La 31 iulie 2018, Drangoi Vasile a declarat recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei hotărâri noi prin care acțiunea înaintată să fie admisă integral.

Astfel, a menționat că instanțele de judecată eronat au aplicat prevederile art. 315 - 316 din Codul civil, întrucât cerințele invocate de către recurent constituie obiectul unui litigiu privind răscumpărarea unui bun imobil, pentru care s-a achitat costul acestuia.

Referitor la concluzia instanțelor de judecată precum că la materialele cauzei lipsește un contract de vânzare-cumpărare a bunurilor imobile încheiat în formă scrisă, recurentul a menționat că instanțele au omis să se expună asupra faptului că intimata se eschivează de a se prezenta la biroul notarial în scopul autentificării contractului.

În opinia recurentului, ordinele de încasare a numerarului, facturile de achitare a serviciilor comunale demonstrează buna-credință a lui și confirmă că și-a executat total actul juridic achitând costul a 1/2 cotă-parte din bunurile imobil, fapt care se încadrează în normele art. 213 alin. (2), (3) din Cod civil, temei întru a solicita declararea valabilă a tranzacției de cumpărare-vânzare.

Instanța de recurs constată că, decizia din data de 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată participanților la proces în data de 15 iunie 2018 (f.d.145). Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, prin prisma art. 434 din Codul de procedură civilă, consideră recursul depus la data de 31 iulie 2018, în termen.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

4) Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin.(3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Argumentele recurentului precum că, instanțele de judecată eronat au aplicat normele de drept material se resping, deoarece circumstanțele cauzei au fost determinate de prima instanță și de instanța de apel și apreciate corect de instanța de apel cu argumentări adecvate bazate pe normele de drept ce reglementează raportul juridic în litigiu.

Astfel, instanța de recurs notează că, recurentul nu a invocat nici un argument plauzibil în vederea ilegalității deciziei instanței de apel.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol completul reține că, recursul declarat nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural,

iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Completul de admisibilitate relevă că, prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce recurentul a avut posibilitatea de a fi auzit de prima instanță și de instanța de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că, recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și a interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Drangoi Vasile, în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Drangoi Vasile împotriva Tatianeii Orlova cu privire la recunoașterea dreptului de proprietate, împotriva deciziei din 24 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Judecătorii

Valeriu Doagă

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan